

ПРОФ. Д-Р ГЕОРГИ ДИМОВ

(14.III.1918—26.II.1995)

ПОКЛОН ПРЕД ПАМЕТТА И ДЕЛОТО НА ПРОФ. Д-Р ГЕОРГИ ДИМОВ*

На мене ми е било отредено да кажа последното сбогом на професор доктор Георги Димов от името на всички негови колеги, ученици и последователи във Великотърновския университет. Трябва да говоря от името на опечаления наш университет, а личните ми спомени надделяват и у мене изплува образът на моя преподавател по нова българска литература, който преди двацет години в сякаш винаги хладната пета аудитория събуждаше в душите ни чувства на гордост и преклонение пред гигантите на българската литература Вазов, Захари Стоянов, Алеко Константинов, Димчо Дебелянов... Сянката на Иван Шишманов се отразяваше в стената и сякаш също се заслушваше с одобрение в словото на професора, малко насечено, но винаги емоционално, приповдигнато-тържествено, но и задушевно. Когато търсеше най-точната дума или когато искаше да изтръгне от нея необикновен, дълбок смисъл, той акцентираше фразата си, правеше кратка пауза, след което, помагайки си с така характерния жест на ръцете, продължаваше...

С годините, когато осмислях все по-ясно внушенията на моя преподавател, когато се запознах с историята на Великотърновския университет и с приноса на професор Димов за изграждането му от, кажи-речи, нищото, както и в резултат от нашите бегли срещи и разговори на крак, постепенно, малко по малко у мене се доизграждаше достолепният образ на Георги Димов, в който така удивително се съчетаваха академизъм и аристократизъм във физическото и духовното излъчване.

Не е пресилено да се твърди, че съдбата на Великотърновския университет беше станала лична съдба на професор Димов. Сам той пише, че непре-

* Слово на зам.-ректора на Великотърновския университет "Св. св. Кирил и Методий" доц. Стоян Буров, произнесено на Централните софийски гробища на 28 февруари 1995 г.

танно го е занимавала мисълта университетът по-скоро да се утвърди като средище на интензивен духовно-интелектуален живот от национален мащаб. За осъществяването на този си идеал той — заедно с другите първостроители Александър Бурмов и Пеньо Русев — е работил от 1963 г., та до последния си дъх. До последния си дъх, защото според последната воля на покойния неговата богата библиотека става притежание на Великотърновския университет. Като ректор на университета от 1968 до 1970 г. той утвърждава изконните университетски традиции и ритуали, които според него имат дълбок смисъл, защото ни приобщават към най-добрите традиции на европейските университети с техния академичен дух и изискана атмосфера на толерантност, извисен морал, научна възискателност и култура...

Ех, ако можеше някак си да завъртим колелото на живота назад и да ви видим, уважаеми професоре и учителю, отново сред нас! Уви, ние сме тук, до вас, но за да ви изпратим в последното ви пътуване. Как бих желал това да беше едно друго пътуване, за което вие пишете: “През един хубав априлски ден на 1963 г. пристигаме на летище Горна Оряховица. Но превозно средство за Велико Търново нямаше. Насядахме върху тучната пролетна трева под разцъфналите ябълкови дървета, вьоръжени с търпение. След няколко часа едно раздрънкано автобусче ни откара към старата столица...”

Вие пътувате в раздрънканото автобусче, скъпи учителю, и вашият път не свършва... Не, той не свършва, защото в това автобусче пътуват по двама на седалките и Вазов, и Алеко, и Захари, и Димчо... И вие сте там, и Иван Шишманов е там, и Михаил Арнаудов е там...

Вие ни махвате уморено с ръка, а ние стоим на пътя, самотни и жалки, а автобусчето пътува сред облаци от прах и изчезва в далечината, в безкрая...

Сбогом!